

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrť leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrť leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 7. rožnika 1878.

List 23.

„Marija od previdnosti“ in red v pomoč vernim dušam v vicah.

(Po spisu prošta dr. Šneiderja prosto poslov. J. G.)

(Dalje.)

Dan vernih duš premine, in Evgeniji rojili ste noč in dan po glavi nameri: bratovščina in red v pomoč vernim dušam. Na prvo razodene svoje misli domačemu župniku abbê Lemahau, kteremu je bila rodovina Smet dobro znana. Ta spoštovani duhoven je priterdil bratovščini, a se odločno protivil redu; najberž je stvar pretuhtal po pravih človeške pameti, neimajoč razsvitljenja od Boga. Evgenija se ni dala oplášiti, in je gojila preblago seme v svojem sercu, željno čakajoč dneva, da bo dozorelo; izročila se je vodstvu Previdnosti Božje.

Med tem se je marljivo pečala z bratovščino za verne duše, kateri je pridobila v treh mesecih 1500 udov. Roženkranc, opravljanje križevega pota in raznih molitev, sprejem sv. zakramentov, darovanje sv. Obhajila, pogosto obiskovanje in darovanje sv. maše — to so jim bili glavni pripomočki. Bratovščina se je razširila v Lillu in po celi okolici; duhovni pastirji se niso mogli prečuditi, koliko se je opravljal križevih potov, koliko se je naročevalo ss. maš, koliko se je darovalo ubogim obleke z besedami: molite za verne duše! O kaj premore edina bogoljubna in navdušena deklica!

Spet je Evgeniji težave delala misel na red za verne duše. Včasih se je podala v samoto gospejskega samostana naj svetejšega Serca, da je ondi opravljala duhovne vaje. Enkrat obiše samostan milgsp. Chalandon, škof Belley-ski, kteremu odkritoserčno svoj namen razodene, in ga v tej važni zadevi za svet popraša. Tudi ta gospod ni bil razsvitljen, povedal ji je marsiktero prijazno besedo, a naposled opomnil, da se mu vidi nje namen zgolj pobožna domišljija. To Evgenije ni premotilo, odrečni odlok imela je za poskušnjo od Boga, misleč: Ako je volja nebeškega Očeta, se bo delo izvršilo v kljub vsem zaprekam. Tudi nje stare učiteljice v penzjonatu djale so, da je sanjavka; a ni ji serce upadlo.

Zdaj se je obernila do svojega spovednika, kteremu bi se bila imela prav za prav že poprej razodeti. Povedala mu je vse, in on ji odgovori: „Reč bom premišljeval in molil, ostanite v tem gnadi zvesti, Božji previdnosti ni nič nemogoče; ako vas hoče rabiti za orodje svoje ljubezni, bo vam tudi pripomočke v roke dala, da bote svoj namen doveršili. Zlate besede!... o zadevah tako nežne natore prenašla sodba ni opra-

vičena; moder pastir počaka, da si pri Bogu sveta izprosi. Evgenija se je pomirila, in to tem bolj, ker ji je spovednik dovolil, storiti velikoserčno obljubo v prid vernim dušam — vprvo na šest mesecev, in potem za vse žive dni.

Spovednik, pobožen mož, kateri svoji razzodnosti ni prav zaupal, posvetoval se je potem z dekanom pri sv. Mavriciju v Lillu, kateri je Evgenijo že davno poznal. Izid tega pogovora je berž svoji spovedovanki naznanil, rekoč: Midva sva poprej oba molila, on misli kakor jaz, vaš namen ni prevara domišljije; poterpite voljno do one dobe, ktero je Božja previdnost odločila... in med tem mirno svojo namero premišljujte... pod svetim Križem. Take misli niso brez prida, utegnejo kedaj k temu služiti, da se čast Božja poviša!

Meseca listopada 1854 opravljala je Evgenija svoje opravilo za verne duše s posebno gorečnostjo. Kar dobi knjigo v roke, v kateri najde sledečo molitev: „Sveti Duh, ti si obudil v raznih dobah toliko redov, sposobnih za potrebe sv. Cerkve. O vir luči! vnét po ljubezni in usmiljenju do pokojnih te prosimo, obudi tudi novi red na pomoč vernim dušam v vicah, kateri jih bo tolažil in terpljenja oteval. Ti sam, sv. Duh, veš razodeti načert takega dobrodelnega početja, ktero bo pospeševalo čast Božjo, in po kterem tako željno hrepenimo.“ — V kako spodbudo je bila Evgeniji ta molitev! Čedalje bolje se je poprijemala svojega namena, in ne-prezohoma je prosila sv. Duha za razsvitljenje.

Nekega dné se odpré njeni duši jasen pogled v prihodnost; vidila je, da še se bo nekojiko časa pečala s svojo bratovščino, in bo potem postala redovnica, — a še le, ko bo stara 33 lét. To se je točno prigodilo, kajti slednjo svojo obljubo storila je 25. prosinca 1858. O kako je v tem kopernela po razodetju Božjem! „Kedaj bo prišel neznan duhovnik“, je klicala, „ki mi bo povedal: Na noge! Božja volja je!“

Kdo pa je bil, iz kterega ust je slišala naposled te besede?... Že davno je gledala Evgenija z očmi ljubezni v Ars, kjer je mož po volji Božji, glasoviti Vianney s svojimi molitvami, deli in s terpljenjem čuda delal — sam čudež našega časa. Njemu je želela staviti odločno vprašanje: Sem li poklicana ali nisem? Od njega je pričakovala jasnega odgovora: da — ali ne! Pa kako bi prišla v Ars, ki je na daljnem jugu, v tem ko je Lille na severu? Kar se primeri, da se podá njena prijateljica W. na Božji pot v Ars; ondi je govorila s svetim možem o svojih in Evgenijinih zadevah. Kakošen je dobila odgovor?

Spovednik Evgenijin služil je 2. avgusta sv. mašo v ta namen, da bi Bog Vianney-ja razsvetlil, — in istega dne je poslala prijateljica W. Evgeniji iz Arsa list.

Kaj je poročila? Besede Vianney-jeve so bile: „Recite ji, da bo red v pomoč vernim dušam vstanovila, keďar bo hotela!“ — Evgenija bila je v serce ginjena, in se je v novo za verne duše Bogu darovala.

Rada je prebirala življenje sv. Jederti, kajti ta je bila enako misleča prijateljica vernih duš, ki si je vsak dan prizadevala jim pomagati. Čedalje bolje se je s to svetnico spoprijaznila, ž njo se je tako rekoč pogovarjala o vsch zadevah svoje lastne duše in duhovnega reda, kterega vstanoviti je bila namenjena, in kterega je njenemu varstvu priporočala.

Zdaj je prišlo do resnice. 22. vinotoka 1855 dobi list, kterega ji je pisala mlada prijateljica Pavlina d'Escriveux, in njega obseg je bil: da je ona (Pavlina) po neki znanki v Parizu izvedila o vikarju pri farni cerkvi Saint-Merry, kteri ima i-ti namen, vstanoviti red v pomoč vernim dušam. Ko ji je Pavlina potem pripovedovala, kar namerava Evgenija, djala je znanka, da bi se to nikakor ne vjemalo, na dveh krajih enaki red vpe-ljati, to bi storilo le zmešnjavo; tedaj bi želeti bilo, da bi se vikarij in Evgenija v svojem početju združila. To naj Evgenija dobro prevdari, in ji (Parižanki) potem svoje misli priobči.

Ta list je, rekel bi, potegnil zavoj raz skrivnosti, neznanu duhoven je stopil Evgeniji pred oči... o kako silen nagib za njo, ne delj čakati, marveč se velikega dela serčno poprijeti! Koj piše Parižanki in ji govori o svoji nameri, a ne da bi ji vse na drobno razkrila.

Hitro dobi odgovor — 29. vinotoka 1855: v njem ji Parižanka poroča, da vroče želi, naj za nekatere dni pride v Pariz, da se bo z vikarjem pri Saint-Merry sporazumela; župnik iste fare se je ravnokar podal v Rim, da bi se potegnil za red v pomoč vernim dušam; tudi nadškof pariški je temu početju pridobljen. Ako bi ji ne bilo mogoče potovati v Pariz, naj se pismeno oberne do omenjenega vikarja.

Evgenija je to pismo namenila v stran položiti, kar pade iz zavitka listič... bil je od vikarja. Pisal je: da ga opravila zaderžujejo potovati v Lille; preverjen je, da je Evgenija gotovo več storila mimo njega. On je zbral malo društvo v posvetni obleki; berž ko se bo njegov župnik vernil iz Rima, bodo se pod varstvom nadškofovim storili daljni koraki. Prosi Evgenijo, naj bi se podala v Pariz, ter prevzela vodstvo nove družine. Tako se je oglasil neznanu mož! Evgenija mu odpiše — on ji dá odgovor, ... v načertu sta se zlá gala, v posameznih točkah še sta bila naskriž. Evgenija je priterdila predlogu. Vianney, župnik v Arsu, pa je odobril zedinjenje obéh početij, rekoč, vstanovljenje novega reda je volja Božja.

(Dalje prih.)

Izgedi bogoljubnih otrok iz vsih časov kersianstva.

6. Več Marijnih otrok.

(Dalje.)

b) V Pontmainu.

Kar sem vam ravnokar povedal, se je zgodilo na južno-vshodnji strani Francoske, v grenobelski škofiji, že blizo laške meje. Zdaj vas popeljem v ravno nasprotno, severo-zahodnjo stran iste dežele, v lavalško škofijo v vas Pontmain k neki prav dobri družini. Družina ta (v domačem jeziku imenovana Barbedette) šteje petero oseb: razun očeta in matere še tri sinove. Naj starejši je moral l. 1870 na vojsko, ko so se bili Francozi in Prusi spoprijeli; mlajša pa, Evgen in Jožek,

pomagala sta staršem in sta bila zdaj še pridniša, ker so močnejšega brata za delo tolikanj pogrešali, in hotla sta jih ravno s svojo pridnostjo tolažiti, ko sta vidila, kako zeló so žalostni in v vednih skerbeh zanj. Oba sta bila pobožna, vbogljiva, ljubeznjiva otroka in — za kar ju tu posebej omenjam — ljubljenca Marijina. Popisal vam bom le samo en dan iz njunega življenja, pa kako srečen dan!

Bilo je v torek 17. prosinca 1871. Takrat je bil Evgen enajst lét star, Jožek pa še le deset. Čeravno še tako mlada, sta kakor po navadi že ob šestih vstala. Ko se napravita in obmolita zjutranjo molitev, gresta precej v skedenj očetu pomagat pripravljati klajo za konje. V tistih krajih namreč pokladajo konjem pomorsko bičje, ktero je pa treba pred pretleči in zmečati. Potem gresta spet v hišo in molita glasno sv. rožni venec za brata vojaka. Po zajuterku gresta v cerkev, molita sv. križev pot in druge molitvice do sv. maše. Pri sv. maši prav pobožno strežeta in ostaneta še pri skupnih molitvah, ki so se tedaj vsak dan po sv. maši opravljale za francoske vojake na vojski. Med tem pride čas, da gresta v šolo.

Popoldne po šoli prideta že v mraku zopet v skedenj očetu pomagat. Komaj čertert ure delata, kar se odpró male vratica, ki so bile vdelane v velikih vratih in neka žena Ivana pristopi rekoč, da ima z očetom nekaj govoriti. Da bi se pogovor ne motil, z delom vsi trije vtihnejo in Evgen, kakor je potlej pravil, gre k vratom gledat, kakšno vreme je.

Zemlja je bila s snegom pokrita, nebo je bilo čisto jasno, zeló mraz. Evgenu se zdi, da še ni nikdar toliko zvezd vidil, posebno nad cesto. Ko pa pogleda nad sosedovo hišo, vidi sicer manj zvezd, toda mahoma ostermi! — Kakih 20 čevljev nad sosedovo streho zagleda prelepo veliko gospó. Višnjevo obleko je imela z zlatimi zvezdicami okinčano, v lepih rahlih gubah je segalo dolgo krilo od vrata do nog. Čevlji so bili enake barve z zlatimi vezmi, in rokavi precej široki. Dolg pajčolan je bil čez glavo nazaj zagernjen. Na glavi je imela zlato krono z rudečim trakom na verhu. Obličje je bilo tako lepo, da so otroci pravili, da še nikoli nikjer niso vidili na nobeni osebi, na nobeni podobici tako lepega obraza. Roke je imela tako razpete, kakor se navadno brezmadežno Spočeta slika.

Gospa je prijazno smehljuje se gledala na dečka. Od kraja je Evgen mislil, da ta prikazen pomeni smert njegovega brata; prijazno smehljanje Gospejno pa mu je bilo koj zagotovilo, da se ni hudega bati.

Med tem se je Ivana dogovorila in pri vratih poslovljala.

„Ivana!“ pravi Evgen, „poglejte, kaj se tam le nad hišo vidi!“

Ivana precej pogleda tje, pa odgovori: „Dragi Evgen, jaz kar ničesar ne vidim!“

Oče in brat slišati, s kakim spremenjenim glasom in povdarkom je Evgen poprašal, prideta berž tudi gledat. Oče ničesar ne vidi.

„Ali ti, Jožek, kaj vidiš?“ vpraša Evgen.

„O vidim lepo veliko gospó.“

„Kako je oblečena?“

„Prav dobro jo vidim: višnjevo obleko ima, ki so zlate zvezdice po njej, in višnjeve čevlje z zlatimi vezmi.“

„Poglej, Jožek, ali ima tudi krono?“

„Natanko vidim zlato krono, ki je zgoraj širja, iz verh srede se vzdiguje rudeč trak; tudi čern pajčolan vidim.“

„Otroka!“ kličejo oče, „vi dva ne moreta tam nič tacega viditi, sicer bi tudi mi drugi vidli. Pojdita spet na delo!“ Otroka koj vbogata, odhajajoči ženi pa na-

ročajo: „Ivana! nikar nikomur nič ne pravite o tem, kar sta dečka vidila; težko, da bi ljudje verjeli in to bi le škodovalo!“

„Bodite brez skerbi!“ odgovori in gre.

Prenehano delo se spet nadaljuje. Pa kmali oče velijo: „Evgen! pojdi gledat, če je še kaj viditi?“ Deček teče in že med vratmi zakliče: „Se, še ravno tako je, kakor préd.“ Ukažejo poklicati mater, dekli pa še ne praviti.

Jožek tudi teče k vratom, da bi vidil lepo gospó in roke sklepaje zakliče: „O kako lepo, o kako je to lepo!“ Mati ravno pridši ga dregnejo ob ramo veleč: „Kaj ne moreš molčati? glej vendar, kako nas ljudje gledajo.“

Zdaj začneta srečna otroka še materi veselo kazati gospó ter zopet od kraja popisovati. Mati ne vidijo ničesar, tudi potlej ne, ko si dajo očali prinesiti; vendar prepričani, da otroka ne znata lagati, jima verjamejo toliko raji, ker sta vse tako resnobno in stermeča pripovedovala. Enaka je misel tudi očetova, zato velijo, naj gresta in molita pet Očenašev in Češenamarij k časti Matere Božje, ker bi utegnula biti una gospá Marija sama.

Čedaljši več sosedov prihaja. Na radovedno vprašanje: „Kaj je?“ starši le odgovarjajo, da „otroka se beržkone motita, ko terdita, da vidita, česar mi ne moremo viditi.“

Kmali potem sta bila k večerji klicana. Ko prideta na prosto, v eno mér obračata oči v prikazen. Lepa gospá ostane vedno na tistem mestu in se smehlja je dolí ozira na srečna otroka. „Ko bi me pustili“, pravi Evgen, „zmiraj bi hotel tukaj ostati.“ „Hitro večerjat!“ pravijo oče, in otroka ubogata, čeravno težko. Nikoli še se jima ni zdelo tako težko ubogati, kakor nocoj. Počasi gresta skoraj nazaj obrnjena proti lepi gospej ter večkrat zakličeta: „Oh, kako lepo! oh, kako lepo!“ Pri večerji se jima tako mudi, da se še vsedla nista, temuč stojé hitro pospravita svojo večerjo, da bi berž šla gledat prelepo Gospó.

Mati jima naročijo, naj spet molita pet Očenašev in Češenamarij. Vsa vesela nazaj pritečeta povedat, da je še ravno tako, da je gospá tako velika, kakor sestra Vitalina itd.

„Če je res prikazen, menijo zdaj mati, pokličimo vajini učiteljici, sestro Vitalino in sestro Marijo Edvard; če vidva vidita, boste gotovo tudi one vidile, ker ste pobožniše od vaju.“

Najpréd pride sestra Vitalina, toda nič ne more viditi, če ji tudi še tako kažeta in popisujeta. Zvezde, med katerimi pravita, da je glava, pač vidi, gospé pa ne. Tudi starši so vidili pokazane zvezde, družega pa ne in so terdili, da drugi večer tistih zvezd niso mogli več najti.

Sestra Vitalina gre domú in dvema malima učenkama pravi: „Pojdite k Barbedettovim, vama bodo mati nekaj pokazali!“ Francike, 11letne deklice, je bilo strah iti v temi, vendar za manjšo pa manj boječo Ivanka si upa. Že med potoma nekaj vidite nad hišo, pa ne morete prav razločiti. Ko pridete do skednja, obe kakor iz enih ust zakličeta: „O kako lepa gospá! kako lepa višnjeva obleka z zlatimi zvezdicami!“ In vse tako popišete, kakor pred dečka.

Med tem pride še sestra Marija Edvard. Ker tudi ta nič ne vidi, ji vsi štirje otroci vse spet po versti razložijo.

„Ker ti otroci vidijo, pravi, moramo še manjših poklicati“, ter precej hití k neki ženski, ki je imela 6 do 7 lét starega otroka pri sebi. Tudi le-tá je ravno tako vidil in pripovedoval, kakor uni štirje. Neka gospá

prinese še le dveletnega otroka pred skedenj. Kar precej začne z ročicami ploskati in jecljati: „Jezus! Jezus!“

Pokličejo še g. župnika. Tudi ne morejo viditi. Otroci nekaj novega zdaj zagledajo. Okrog lepe gospé se je naredil lep višnjev podolgast, za dlan širok obok, in na njem štiri sveče, pri nogah dve, pri ramah dve. Izmed ljudi, ki so prišli zraven, se niso vsi zadosti spoštljivo védli, eden se je celó jel norčevati. In otroci so precej povedali, da gospá je žalostna, če se pričujoči smeja, preglasno govorijo ali dvomijo nad njeno pričujočnostjo. Gospod duhoven stopijo med nje in opominjajo, naj bodo mirni. Sestra Marija Edvard prosi, naj bi gosp. župnik ogovorili presv. Devico. „Kako jo morem ogovoriti, ponižno odvernejo, sej je ne vidim; le otroci so vredni jo gledati. Molimo!“

Vsi pokleknejo in začnejo moliti. Med molitvijo se zdi otrokom, da je gospá večja, še enkrat tolika, kakor sestra Vitalina; da se je obok okrog nje tudi priméroma razširil; da se je še več zvezd prikazalo, posebno na obleki se jih je lesketalo toliko, kakor bi bilo čisto zlató. Pod nogami častite gospé se naenkrat prikaže zeló širok in dolg bel trak. Na njem se jamejo polagoma prikazovati velike čerke, besede in stavki, pa tako, da je med posameznimi preteklo več časa. Otroci se kar ne morejo načuditi. Vsako čerko, ki se prikaže, veselo imenujejo; besede večkrat ponavljajo in zlagajo. V dveh verstah se je bralo francosko, vse z velikimi čerkami, to-le: „Pa molite otroci moji, Bog bo vas uslišal v kratkem času. Moj Sin se dá ganiti.“ *)

Neizrekljivo veličasten je bil vtis. Mnogi so se na glas jokali. Otroci pa so veselja kar poskakovali, z rokami ploskali in velikokrat ponavljali: „o kako lepa je! glejte smehlja se! o kako je lepa!“

Nekteri so otroke popraševali, v čem jih hoče uslišati Bog, v kakošen namen molijo? Evgen, naj starejši med njimi, pravi: „Jaz sem molil, da bi se moj brat zdrav z vojske povernil, da bi se mir storil, da bi bili Prusov rešeni.“ Navzoči radostno kličejo: „Vojske bo konec, mir bomo imeli.“ — „Bomo“, meni deček, „pa molite!“ Iz tega se nekoliko razlaga, kako da se čudovito pisanje nenavadno začenja z besedico „pa“; kar se pa v nujnih opominih, zlasti v francoščini tudi rabi. Preden vsa prikazen zgine, prikaže se še zraven Marije lep rudeč križec (kakega $\frac{1}{2}$ metra dolg). Marija se ga dotakne z obema rokama, kakor bi ga proti otrokom držala.

Še le proti devetim zgine prikazen. „Zdaj“, pravijo otroci, „se vidi le še zgornji del, — le še glava, še obraz, o kolika lepota, kako nebeško smehljanje!“

Tudi to dogodbo so dali ondodni lavalski škof ostro preiskovati po zdravnikih in bogoslovcih ter so 4. svečana 1872 v škofovskem listu naznanili svojo misel, da se je 17. prosinca 1871 zares prečista Devica Marija štirim imenovanim otrokom prikazala.

Meni se pa dozdeva, da v tej dogodbi tudi vas, otroci! Marija k molitvi vabi. Mnogi ste za molitev preveč merzli, in še takrat, kadar molite, je viditi že na zunanje kako tlačansko opravljate molitev. O ko bi mogel, kako rad bi tudi vam z žarečim bliskom na nebu hotel zapisati besedo: „molite!“ in z mogočnim gromom v oblakih zaklicati: „molite vendar!“

*) Mais priez mes enfants; Dieu vous exaucera en peu de temps. Mon Fils se laisse toucher.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Je-li slavček ali vrán?*) List brez vere in brez križa — vóz brez ojesa in brez kolésa — je na naše besede v zadnji „Dan.“ zopet zakernil na milijone, ki jih je Leon XIII boje podedoval za Pijem IX, češ: „ali s tako malenkostjo namestnik Kristusov na zemlji ne more živeti...?“ — No, recimo, da bi bil Leon XIII res podedoval 3—4 milijone za Pijem IX, kar se je naznalo: naj vsak, ki ima malo več prevaraka, pa malo manj žolca zoper papeža, kot „Tagblatt“, zrelo presodi, koliko bi mogle te lire opraviti za vse stroške, ki jih ima papež za potrebe vesoljne Cerkve... Toda drugi, ki to reč menda vendar tudi vedó, govore vse drugač o tej dedišini. „Univers“ n. pr. poroča to-le: „Terdili so, da Pij IX je s Petrovimi darovi obogatel ter svojemu nasledniku zapustil na prihodkih 3—4 milijone in svojim sorodnikom 150.000 frankov. Vse to so prazne izmišljarije. Pij IX ni imel nič in torej svojemu nasledniku in svoji žlahti ni mogel zapustiti nič. Njegove bukve so razdeljene očitnim napravam ali pa so ostale lastnina papeževega Stola. Petrovi penzi so pribajali v denaru ali v blagu, in to je bilo zopet izdajano, kakor je prišlo. Sploh je znano, da Piemont je sv. Sedežu na prihodkih in zemljišiu poropal, kar koli se je poropati dalo, namesto tega pa je papežu zapustil: skerb za množico revežev. Pij IX, ki od svojih brezbožnih roparjev ni hotel sprejeti nič (ponujane letnine), je odpravil iz milošenj vse stroške, ki so bili nanj naloženi: za cerkve, duhovne, misijone, vradnike, stare služabnike in za mnoge druge, ki so po cerkvenem ropu prišli na beraško palico... Pij IX je bil eden tistih móž, ki so se naj bolj zanašali na keršansko ljubezen, in jo je naj bolj skazoval. Svojemu nasledniku je toraj zapustil: prazno mošnjo.“

Tako francoski list in drugi. — Mi pa tudi še protestiramo zoper lažljivo očitjanje, kakor da bi darove za sv. Očeta komu pulili iz žepa. Darove za sv. Očeta in misijone res radi sprejemamo, kakor vsi pošteni katoliški časniki; le samo keršene farizeje to v oči kolje. To vse pa ne znese leto in dan toliko, kolikor liberalci v enem tednu zadegajo, n. pr. za judovske in rudečkarske časnike, veri in pravi sovražne kazališa in bukve itd., za kar bojo imeli pravi večnim Sodnikom odgovarjati. „Danica“ pa zbira še več darov za domače nesrečne; tega, se vé, ne vidi „Tagblatt“, kteremu pa živa duša še vinarja ne izroči. V zahvalo nas pita s „servilizmom“ (hlapčevskim duhom), kterega je pa „Tagbl.“, ponižni hlapčon liberalcev, sam sebi iz žepa uzmal s tarizejstvom vred in ga podtika drugim.

Nekdo, ki je prečital „Tagblattovo“ „Ad vocem Pharisäer“, nam je izročil versto zasoljenk; naj nektere nasledujejo. Pravi n. pr.: Vse prepričevanje je bob v steno proti blebetulji, še v vodi s škarjicami strigajoči. Tagblatu je znano, koliko stroškov ima papež za revne, misijone, škole, za cerkvene potrebe, sploh za Božjo čast itd. Toda „čemu ta potrata?“ je djal lăkarjot. Naj bi papež podpéral gledališa (à la „der Papat überflüssig“, zasramovanje Cerkvi zvestih duhovnov...), veri sovražne časnike, plesiša, brezvérske in krivoverske šole itd. itd., bi ga pač preslavljali liberalci. „Mohamedspfenig“ namesto „peterspfennig“ bi se mu ne mara bolj prilregel, samo če bi se dalo domoljubju, papežu in Cerkvi s tim kaj škodovati! — Ako ne poznaš tiča po pérju, ga spoznaš po petju.

Iz Ljubljane. (*Znamenito slovstveno delo.*) Imenitno delo za prijatelje Svete zemlje, za učene, za profesorje (zlasti bogoslovske), za biblijoteke, semeniša itd. se

bode dalo na svitlo v Benedkah. Ker je pa le za take, ki umevajo latinsko, naj nasledva latinski naslov, imenuje se:

„Historica, Theologica et Maralis Terrae Sanctae Elucidatio, in qua pleraque ad veterem et praesentem ejusdem terrae statum spectantia accurate explicantur, varii errores refelluntur, veritas fideliter exacteque discutitur et comprobatur. Opus non tantum ad terram sanctam proficiscentibus sed etiam sacrae scripturae studiosis et divini verbi praeconibus utilissimum. Auctore Fr. Francisco Quaresmio laudensi, Ordinis Minorum theologo, olim Terrae Sanctae praesule ac commissario apostolico. Cum triplici indice et elencho concionum tabulis et chartis geographicis illustratum.“

To imenitno delo bo v novo na svitlo dal prečast. P. Ciprijan De Tarvisio, reda sv. Frančiška, komisar Svete dežele v Benedkah, kteremu pošiljamo tudi zbirke za varhe Božjega groba, da jih odpravlja dalje v Jeruzalem. Obsegalo bo 4 velike zvezke in prišlo bo na svetlo celo delo v enem letu. Stalo bo vse skup 60 frankov, in naročniki bodo o sprejemi vsacega zvezka plačevali po 15 frankov. Kdor se želi naročiti, naj pošlje natanko zapisano svojo addresso z napisom: Reverendissimo Domino P. Cypriano De Tarvisio, Commiss. Terrae Sanctae etc. etc. Venetiis (Venedig), ali pa tudi vredništvu „Zgod. Danice“, ki rado sprejme pošiljanje. Pristavimo naj še, da to delo je v prvo prišlo na svitlo v Antverpiji l. 1637, in učeni ga tolikanj čislajo, da je pred malo leti nekdo na Francoskem za en sam iztis dal 600 frankov. Dobiva se namreč zdaj že silo poredkoma. Posebno znamenito je še to, da je pisatelj z velikim trudom v pristavku zbral in naj lepše zverstil vse tiste tvarine na vsaki praznik skoz leto, za porabo pridig, kakor so dnevu primérne, ter pridigarji zamo-rejo zadevne tvarine obračati v prav mične, ginljive in koristne govore. Bolj natanko je reč razložena v naslednjih latinskih versticah, ki naj bodo tudi še pristavljene zarad tehtnosti tega dela. Pravi namreč:

Hujus Operis meritum et excellentia tanta est, ut verbis nequeat declarari.

In primis enim omnia ita copiose et erudite in eo pertractantur, ut in palaeologia omnium librorum facile princeps ab eruditis habeatur.

Et sane inter plusquam auctores octingentos qui post Quaresmium de Terrae Sanctae rebus scripserunt, si paucos excipias, fere omnes non solum Auctoris nostri Opus summis laudibus celebrarunt, verum ab eo veluti a copiosissimo fonte multa hauserunt, ejusque auctoritate quaestiones plurimas historicas et topographicas enodarunt.

Ex quo patet perutilem esse hunc librum omnibus qui orientalibus et praesertim Terrae Sanctae studiis applicantur: geographicis enim ac ethnographicis notionibus refertus, profunde discutit quidquid ad historiam hujus celeberrimae regionis pertinet. Terrae vero Sanctae statum sui temporis Auctor accuratissime describit, studio ac labore, ut ipse fatetur, tredecim annorum, suaeque repetita visitatione et experientia, aliqua etiam addens de Syria et Aegypto.

At non solum Palaestinologis summo in pretio retinendus, sed insuper caeteris qui cupiunt pleniorum Sacrae Scripturae intelligentiam adipisci. Mirum sane est quot quaestiones biblicae perdifficiles et fere inextricabiles ejus auxilio solvantur, quasque celeberrimi ipsi commentatores vel intactas reliquerunt, vel falsis locorum notionibus innixi magis magisque obnubilaverunt; proindeque non solum confert ad jucundiorum S. Scripturae scientiam, sed quod magis est, ad ejus veritatem ultro stabiliendam et vindicandam, atque ad fidei dogmata theologice demonstranda.

Ex quo denique fit quod cum S. Scriptura praecipuus sit fons, ex quo verbi divini praedicatores sua argumenta depromant, ad ea quae fidei sunt et christianae moralitatis populo fideli insinuanda, cumque Palaestina theatrum sit gestorum tum prophetarum, tum ipsius Christi Domini, evidens est ex pleniore et certiore notitia S. Scripturae, ac Terrae promissionis locorum maximum emolumentum sacris concionatoribus hinc exhiberi.

Sed quod magis interest, Auctor summa patientia, in apposito elencho, ordinatissime ex materia ipsa suae tractationis ea omnia collegit quae ad formandas conciones pro quolibet festo die necessaria sunt; exhibens schema cujuscumque concionis, in commodum praesertim eorum, qui in cura sunt animarum, praeter triplicem indicem amplissimum quo opus suum ditavit.

Porro hujusmodi liber quem tanti faciunt eruditi, impressus fuit Antuerpiae anno 1637 duobus voluminibus in folio, nec amplius recusus, adeo ut hodie rarissima sint ejusdem exemplaria, nec amplius venalia, licet summo pretio, prostent.

Verum hodie excito amore orientalium studiorum, auctoque incredibiliter numero eorum qui Palaestinologia delectantur, nostri Auctoris desiderium magis in dies augeri non dubie patet.

Statim enim ac reimpressionem alterius hujus generis rarissimi libri, nempe: Bonifacii de Ragusio, De Perenni cultu Terrae Sanctae curaverim, cui pro appendice addidi copiosum indicem bibliographicum Scripturum Terrae Sanctae, non pauci eruditi ex Italia, Gallia, Hispania, Belgio, Anglia, Germania, nec non ex ipsa America, ad novam Quaresmii editionem aggrediendam me excitare coeperunt.

Quibus permotus, eam libenter paratus sum moliri, dummodo sufficientem subscribendorum numerum inveniam.

Venetis, S. Francisci a Vineis, 5 Aprilis 1878.

Fr. Cyprianus de Tarvisio,
Commiss. Terrae Sanctae.

Ravno omenjeni učeni komisar Svete dežele preč. P. Cipriano da Treviso pa je že na svitlo spravil več družih prav znamenitih reči, ki zadevajo zlasti svetišča v Jeruzalemu, in sicer med drugim knjižico:

1. *Della vera forma primitiva ed attuale del Sepolchro di Gesù Christo.* To je: O pravi izvirni in sedanjí podobi groba Jezusa Kristusa. Temu popisovanju z 31 stranmi je pridjanih v malih oblikah 7 podob Božjega groba, kakor je bil o raznih časih in kakor je sedaj. (Cena 50 centez.) — 2. *Guida indicatrice dei Santuarii e Luoghi storici di Terra Santa.* (2 liri.) — 3. *Bonifacius de Ragusio. Liber de perenni cultu Terrae Sanctae.* (3 lire 50 centez.)

V velikih lepih podobah:

1. *Pianto del Tempio* (Načert Božjega groba z razlagami, obsegajoč v mali obliki že omenjene podobe Božjega groba. — 2. *Grotta della natività* (Votlina rojstva Jezusa Kr.) — 3. *Gloriam D. N. J. Ch. Sepulchrum.* (Častitljivi grob Zveličarjev z narisano vsakdanjo procesijo oo. Frančiškanov k Božjemu grobu) itd. — Te podobe so posebno lepe in pripravne za na stene, za pri jaslicah o Božiču, pri Božjem grobu veliki teden itd. Stane vsaka kacij par lir. Kdor bi kaj tacega želel, naj se oberne do imenovanega P. komisarja v Benedke. Priporočevanja vredne so te dela toliko bolj, ker so prihodki namenjeni za Božji grob v Jeruzalemu.

Iz Borovnice. J. K. (*Slovó od majnika.*) Naj omenim le nekoliko od minulega majnika, ker vem, da spoštovani bralci „Zgod. Danice“ radi kaj od Marijnegu češenja slišijo ali berejo. V naši, precej prostorni cerkvi

je v stranskem altarju podoba Marijnegu brezmadežnega spočetja, in tú smo, kakor že več lét, tudi letos prav z veseljem obhajali šmarnice. Bila je za to priliko podoba tako lepo ozališana, da je vsak bil ginjen, kdor jo je vidil. Vsako jutro je prišlo obilno ljudstva in zvesto smo poslušali nove šmarnice. Minul nam je Marijin mesec tako hitro, da nobeden drugi ne tako. Zadnji dan zvečer smo imeli še litanije in peli smo jih s takim navdušenjem, da je bilo res ginljivo. Po zahvalni pesmi so na koru zapeli: „Z Bogom“ in marsiktero okó se je solzilo. Poslovim se tudi jaz še enkrat in izdihnem: Prosi za nas večni maj s teboj obhajati, o Marija!

Iz št. Kancijana na Dolenjskem. Pretečeno nedeljo smo obhajali navadno godovanje naših patronov sv. Kancijana in njegovih tovaršev. Gospod župnik, ki so za Božjo čast toliko vneti in bodo po farni cerkvi skoraj že vse prenovili, so nas po pridigi spomnili, da naši farni patroni so za god dobili lepo vezilo. Kdor pa je v cerkev stopil, je to vezilo zapazil, če se je le ozerl proti velikemu oltarju. Šest zares veličastnih, prav kusno napravljenih novih svečnikov se lesketá na oltarji; človek bi res mislil, da so zlati Tega vezila bi še ne bilo treba oznaniti, ker vsacemu je precej se samo kazalo in tudi vsacemu prav gotovo všeč bilo. Radovedni pa smo bili, kdo je ta lep in tudi do 300 gl. vredni dar podelil? Tudi to so nam vsim v veselje povedali; velika dobrotnika, ki sta naši farni cerkvi že poprej marsikaj lepega in koristnega napravila in tudi to vezilo podarila, sta mnogo spoštovani domač zdravnik g. Pavel Varavn in njegova dobrotljiva gospa Elizabeta. Pozne leta, ko tege roda že več ne bo, se bota dar lesketal v naši cerkvi. Mi pa iz serca vsi želimo, da bi velika dobrotnika prav srečna in dolgo živela, in za svoje lepe dela dosegla krono nebeško za večne čase.

V Škednju so 2. t. m. milgsp. škof opravljali kanonično obiskovanje in birmovali. V Škednju že veliko lét ni bilo birme, ker je kraj blizo Tersta. Ali naš škof želé tudi te bližnje kraje kanonično obiskati. Ljudém je bilo prav vstreženo, to se jim je vidilo na obrazih. Služba Božja je bila prav slovesna. Preč. gosp. častni kanonik in škof. kancelar so imeli namenu prav priméren govor, priporočevali zlasti tudi staršem prav lepo kersansko izrejo otročičev. Veliko pohvalo zasluži č. g. župnik Peter Martelanec, ki prav apostoljsko pastiruje to duhovnijo in je kaj skerbem za lepoto svoje neveste. Pohvala gre tudi gosp. učitelju Čenčurju, ki ni le marljiv za šolsko odrejo otrok, ampak kakor pevovodja tako uri faute in fantiče, da bi se njegovi pevci v vsaki stolni cerkvi pokazati zamogli. Malokje na deželi sliši se tako lepo in ubrano moško petje, kakor v Škednju. Škof so bili tako zadovoljni z vsim, da so Škednjice očitno v cerkvi pohvalili. Kako so bili pa tudi ljudje zadovoljni in veseli, se je vidilo na večer, ko so se škof odpeljali; vse se je gnetlo okoli kočije. Da so možnarji pokali o prihodu, med službo Božjo in pri odhodu, to je že tako očitno.

Iz Jeruzalema. (*Arabski duhovni. Beduini v pasti. Ranoth-Gilead.*) V kimovcu preteklega leta so bili v Jeruzalemu štirje arabski mašniki posvečeni. Eden posvečencev je iz Nazareta. Njegova rodovina je bila poprej razkolniška, še le starši novega mašnika so postali katoličani. Pri posvečevanju sina je njegova mati v cerkvi na glas jela vpiti in veseliti se; to je obudilo veliko zgledovanje, vender so pa materini ljubezni to radi odpustili.

Beduini, sinovi Izmaelovi, ki se ob Jordanovih krajih živé z ropom in tatvino, so o začetku turško-ruske vojske, ker so turške posadke zapustile zemljo,

začeli kervav boj sami med seboj, hebronski proti ganskim rodovom, južni zajordanski proti severnim. Kakor je Samson palil žito Filiščanom, tako si požigajo Beduini iz maševanja žetve med seboj. Judje, kateri povsod išejo ljudi žuliti, so bili skorej vse žito pokupili, da bi mogli sami ceno staviti. Paša napluški (Napulus, Sihem) pa je temu počenjanju z lisičnostjo v okom prišel. Poklical je nepokojne Beduine s pretvezo, da jih potrebuje proti Beduinom ob jezeru Genezareškem, obetal jim je, da vsa živina genezareških Beduinov njim pride v rop. Kadar so se Beduini v taboru že pripravljali na odhod in napad, jih je paša pogostoval, pri tem so se šejhi in njih vojaki opili, in paša je dal vkleniti 25 šejhov, med njimi glasovitega Diab-a. Za ponižanje jim je naložil, da so mogli dva mesca pometati ulice mesta Sihem-a. Potem pa jih je paša kakor poroke, da njim izročeno in podložno ljudstvo se bode obnašalo mirno in pokojno, odpravil v terdnjavo Ako (St. Jean d'Acree). Stari rogovilež Diab, ki je toliko popotnikov oropal, je zdaj sam obropan premoženja in prostosti in zdihuje v ječi. Njegovo oko sicer divje gorí maševanja, vendar je nezmožen proti pašu, ktereга migljeje je zadosti, da roparju odleti glava.

Zajordanski kraji starodavnih Amončanov in Moabljanov so gozdnjati in torej rodovitniši. V Saltu in v Keraku (bibliško Ramoth-Gilead) so katoliški misijonarji. V Saltu je do tisuč katoličanov in zidali so si cerkev in šolo. Pri vsih zadržkih je upanje, da bo vera ondi napredovala. (Po „Blahov.“)

Priprošnje Pija IX.

Neka gospa baronovka, z imenom Ksaverija Skopa, že čez 80 lét stara, bivajoča na spodnjem Laškem, dobí hud prisad v palcu desne roke; bolezen raste čedalje bolj in se razširja po vsem životu. Palec začne silno otekati in se gnójiti, glava jo boli in huda merzlica jo terpinči. Zdravnik si prizadeva, karkoli more, da bi ustavil in odstranil bolezen, pa ves njegov trud in vse zdravila so brez vspeha, ter da spozná bolezen za neozdravljivo, gledé na visoko starost bolnice. Vsled tega izreka zdravnikovega telegrafirajo domači v Neapelj po izurjenega ranocelnika, kateri niso imeli sicer upanja, da bi bolnica ozdravela, ampak le zato so klicali daljnega ranocelnika, da bi jim vest ne očitala, da bi bili kaj opustili in zamudili, kar bi utegnilo bolni koristiti. Med tem pa položi njena hči Marija nekaj las z glave Pija IX na bolni perst, ktere je ona kot svetinjo v visoki ceni imela, ter v ozdravljenje preljube matere na pomoč klice mogočno priprošnje Pija IX. In precej se je godil čudež. Čez nekaj ur obiše zdravnik bolno osebo in jo najde v boljšem stanu brez vse nevarnosti; črna barva prisada na perstu je bila zginila, merzlica jo zapustila in nagloma so zopet telegrafirali ranocelniku v Neapelj, da mu ni treba hoditi. — To se je zgodilo 23. sušca. — Zdravniki so izrekli, da bolezen ni mogla ozdravljena biti po natorni poti, kajti prisad pri starem človeku je neozdravljiv; redkokrat se komu zboljša, pa tudi takrat ne drugač, kakor z odrezanjem vnetega uda. Tedaj se mora to le čudežu pripisovati. In kdo bi bil mogel storiti sijajnejši čudež, kakor Pij IX, ki je že o času življenja delal čudeže? in kdo je bil bolj vreden čudeža, kakor ta žlahtna gospa, ktera je celo življenje preživela v pobožnosti, in v doprinašanji del keršanske milosti?

Spominšice v slovó Mariji.

Spominšic, glej Marija, ti podaja
Tvoj revni pevec k sklepu majnika;
Premilo, prosim, zri na-mé iz raja,
In šopek moj, ah voljno sprejmi ga!

Ta zadnji darek s pesmico premilo
Ti za slovó, o Mati, izročím;
Naj bo zvestobe ti zagotovilo,
Da boš v spominu mi, dokler živím.

Kako pozabil milost bi obilnih,
Nebés Kraljica! tvojega sercá,
Tolažbe in pomoči tvoje v silnih
Valovih divjestrastnega morjá?

Dolžán, dolžán sem serčno te ljubiti,
Po tebi le vse imam od Bogá;
Naj šopek danes vsim to počíti,
Priserčna Mati, milostna Gospá!

Ah vé, Marija, to darilce malo
Res ni blišeče, nima jih lepot,
Al vendar dam v ponižno ga zahvalo
Za tisuče mi skazanih dobrót.

Ker cvetke rastle v serca so posodi,
Tam kjer tud pesmice je moje vir,
Zato ne zverzi jih, — jih ne obsodi,
Spominjaj milostno se pevca zmir.

Spominjaj se me zlasti, ko bom ležal
Na smertni postelji ves zapušen;
Ko bo peklenski zmaj strahotno prežal,
Da moja dušo v svoj dobil bi plen;

Ko pred Sodnikom bode meni stati,
Trepeče čakati kaj da bo z menoj, —
O spomni se „spominšic“, ljuba Mati!
Ki ti daruje dans jih pevec Tvoj.

Pristopi k Jezusu in mило prosí:
Ne daj, moj Sin, da bil bi pekla last,
Ki znamnje mojih dragih pevcev nosi,
Ki mi spominšic je darval na čast. —

Radoslav.

Sv. Anton.

Narava v nočnem spanji že počiva,
Krilatih pevk je vtihnila množina,
Stvar trudna dneva mir sladak uživa,
Povsodi vlada sveta že tišina;
V nižavo milojasen svit razliva
Prekrasnih zvezd leskeča visočina;
Iz stolpa bližnjega se kladvo čuje,
Zamolčko pozno uro naznanuje.

Sred mesta Padove le v eni hiši, —
Posestnik ji mestnjan je znani Tizo,
Ki večkrat vidi v Božjem se svetišči,
Ki ptujca ima rad za svojo mizo,
Glasú sirót nikoli ne presliši,
Ga čislajo od daleč in od blizo, —
Tu luč gori še v sobi osameli,
Ko mir kraljuje po naravi celi.

Kdo neki v pozni uri tukaj čuje?
Klecé pri svitu lučice berleče,

V Boga zamaknjen kdo še premišljuje? —
Anton ime njegovo je sloveče,
Svetnika celo mesto ga spoštuje;
K pokori Padovce budi goreče,
Resnice ljudstvu oznanuje svete,
Razdeva zmote krivih vér neštete.

Minil je dan mu v svetem delovanji
Za slavo Božjo, v blagor duš obilo,
In stvar že vsa počiva v sladkem spanji;
Svetniku pa naj slajše tolažilo
Je čuti v svetem še premišljevanji;
V ljubezni se mu je sercé topilo,
Ko splaval duh mu v rajake je višave,
Kjer biva vir sladkosti, večne slave. —

Takó on, potopljen v nebeške slasti,
Pozabi vse britkosti svetne réve;
V ljubezni Božji le želi si rasti,
Končati kmalo potovanja dnéve,
Da gledal bi Gospoda veličasti,
Kjer časi vsi zgubijo svoje štéve;
Okó le Tizovo ga opazuje,
Ko v Bóga ves svetnik se zamišljuje.

Čuj! nékdaj strežnik pride prav počasno
Do nizkih duri, kjer svetnik prebiva:
Sijanje kakor solnca vgléda jasno,
Ki se od male sobe krog razliva;
Pristopi, zrè — podobo rajsko krasno,
Prizór nebeški se očém razkriva:
Svetnik zamaknjen serčno, živo
Objema Dete Božje ljubeznjivo.

Stermé se bliža Tizo, poprašuje
Svetnika: Kaj svit, kaj je dete milo?
Kaj ta prizór nebeški pomenjuje?
Je dete krasno to li Ježček bilo? —
Anton prizná — proseč zapoveduje:
Kar vidil Tizo, da se je zgodilo,
Naj vedno skrito vsim ljudém ostane,
Da mi življenja ure so končane.

Minul svetniku čas je potovanja,
Že pelje Bog ga v srečni kraj plačila,
Kjer so preblage čednosti, dejanja
Življenja večnega mu venec zvile,
Bil strežnik zvést obljudi je molčanja;
A zdaj, da bi se Božja čast množila,
Skrivnost razkrije, ki nam pojasnuje,
Kak čiste serca Bog oveseljuje.

Razgled po svetu.

V Berolinu, tem velikem mravljišu brezboštva, kakor amo ravno undan pojasnili, srovost raste z nevértvom vātric v toliki naglici, da je groza in strahota. V kratkem je kralj, vsled pervega napada, hotel dati neko postavo zoper rudečkarstvo, pa predlog ni dobil večine v zbornici. V zahvalo, da si prizadeva cesar Viljem nekoliko staro-luteranske vere še ohraniti, je bil pa preteklo nedeljo, 2. t. m., že v drugič smertno napaden, in sicer zopet okoli poli treh popoldne in skorej ravno na tistem mestu, kakor zadnjič, namreč „pod lipami“. Vstrelil je nanj nemški filozof dr. Karol Edvard Nobiling, ki je že celi teden prežal na to priliko. Obstrelil je cesarja na licu, na glavi, v herbtu in ob ramah, da je hudo kervovil in vzeli so mu že čez trideset zern iz

rán; vendar k sreči rane boje niso smertno nevarne. Ko so hudodelnika zasačili, je ta brezverska pošast strelila z revolverjem na pričujoče, potem pa iskala končati sama sebe; ustrelil se je bil tako hudo v glavo, da je bil tudi on v bolnišnico odpravljen. Pred sodnijo je Nobiling razodel, da dela za socijalno-demokratske namene, da je tudi v rudečkarске zборе hodil, pa da je to državnemu blagru koristno cenil, ako državino glavo v kraj spravi. Naj strašnejše je, ker to niso posamezni primerljeji. Nobiling je boje žugal, da ni sam, da pridejo še drugi za njim. Nobiling se je hotel neki sam končati, njegov predhodnik je to predtvezal. Ali je še kaj treba k doveršeni divjsčnosti? Trinoštvo do tujega, vñemarnost do lastnega življenja je neogiblivi sad brezvérske olike. Kdor se ne boji večnega Sodnika, se ne boji tudi časnega. Današnji hinavci se ustijo, da se borijo za oliko in svobodo; toda, komur je to svoboda, da živi brez vere kakor mezeg, on tudi tega tako kratkega življenja ne vé ceniti, ne tujega in ne svojega; sedanje življenje mu ni pripravljano za prihodnje: njegovo bitje je ravno bitje mezgovo.

Cret in sad zveste molitve.

Zahvala.

Št. 1. Priserčna zahvala bodi očitno naznanjena N. lj. Gospej presv. Serca Jezusovega, pa tudi družnikom bratovskim za molitve, ker meni se je po Mariji Devici grozno velika pomoč skazala v velikih zadregah v časnih rečéh. Upam, da tudi pozneje ne bom zapušten. Čast bodi večnemu Bogu! Češena Marija!

V Ljubljani, 4. rožnika 1878.

Fr. C—k.

Št. 2. V hudi bolezní sem se bratovščini N. lj. G. presv. Serca mesca aprila v molitev priporočil; zdravnik je bil že obupal nad mojim zdravjem. Pa sem vendar še ozdravil! Kako hudo hudo sem bil bolan (tifus in pljučnica), se za zadobljeno zdravje res moram zahvaliti le N. lj. G. presv. Serca. O Marija, sprejmi zato tisočkratno zahvalo in naj vedno pod Tvojim varstvom ostanem, v življenji in v smerti!

Na Dolenjskem, 3. rožnika 1878.

L. B., župnik.

Prošnje.

Da bi bil iz hude stiske in zadrege rešen, in po veliki zgubi vsaj nove zgube obvarovan. Šolska zadeva, da bi se v prid in blagor mladine in fare obrnila. Da bi se neka hišna in zakonska zadeva prav poravnala, se ločeni zedinili in zedinjeni ostali. Da bi se dve zmešani osebi k pravi zavednosti in spreumetnosti povernili. Da bi se mladenči neke duhovnije zlasti pijanosti in z njo sklenjene razuzdanosti obvarovali, privajeni pa se je odvadili. Dijak v vikših šolah, da bi se mladenške spride in zapeljivosti obvaroval, pa pravi poklic srečno dosegel. Dijak, ki z nevspešnem učenjem staršem veliko britkost in težavo dela, da bi napredoval in dobro izdelal. Uslišanja teh sedmerih prošenj se bode v čast Jezusa, Marije in sv. Jožefa po „Danici“ razglasile. — V naj večji sili in dušni nevarnosti se obračam k Tebi, o Devica preblaga! in prosim pomoči. Vam, ljubi bratje in sestre presv. Serca Jezusovega, pa se priporočam, spominjajte se moje duše, ki umira kakor bolnik na smertni postelji. — Oče več nepreskerbljenih otrok je že več časa hudo bolan, zdravniška pomoč brez vpeha; s toliko večim zaupanjem se torej obrača k N. lj. G. presv. Serca Jezusovega in se serčno priporoča v bratovsko molitev za ljubo zdravje, če je volja Božja; čó

ne, pa za voljno, stanovitno poterpljenje. — Žena priporoča v bratovsko molitev sebe in svoje otroke, posebno še svojega moža, ki je pijanosti vdan, da bi se na prošnjo Naše ljube Gospé zamogel te hude navade znebiti.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec rožnik.

I. Glavni namen: Zahvala za dobrote, prošnja za dobro letino, spreobrnjenje brezvrčev in grešnikov v naših deželah.

II. Posebni nameni:

11. rožnika. Sv. Barnaba. Priporoč.: Otok Ciper in drugi gerški otoki za spreobrnjenje. Neka hiša za blagoslov Božji, odvernjenje vsake časne, posebno večne neareče. Posebno čršenje Jezusovega Serca ta mesec in obilno sadú.

12. Sv. Janez Fakundo. Spreobrnjenje Albanije in Grecije. Več terdovratnih grešnikov v neki vasi za pravo spreobrnjenje. Odpravljenje kletvinje, retenja itd.

13. Sv. Anton Padv. Priporoč.: Laška in primorske dežele, posebno za odpravljenje jeze in bogokletja. Duhovni pastir v četverni hudi stiski. Odpravljenje tatvin, pobojev, obvarovanje pred samomori — posebno na Dunaju in po Avstrijskem.

14. Sv. Bazilij. Priporoč.: Vsi škofje po svetu, posebno pa razkolniški za spreobrnjenje. Duhoven za tolažbo in pomoč po Mariji, zlasti v veliki dušni stiski. Vsim hišam in družinam milost Božja, obvarovanje pred smertnim grehom.

15. Sv. Vid. Priporoč.: Sicilija za odpravljenje roparstva in drugih pregréh. Neka dekanija s prebivalci za odpravljenje nekterih navadnih pregréh, posebno kletvinje in ponočevanja. Vnema vere, upanja, ljubezni — posebno na Slovenskem.

16. Sv. Trojica. Zahvala za stvarjenje, odrešenje, posvečenje. Spreobrnjenje Avstralije. Obujenje poklica za duhovski stan, posebno po slovenskih in slovanskih deželah.

17. Sv. Viljem Verčelaki (sirota in reda vstanovitelj 1124). Priporoč.: Pregarjana cerkev na Pruskem in spreobrnjenje luteranov. Mladina za stanovitnost v dobrem, zlasti na Slovenskem. Odpravljenje pijanštva, posebno po 5 deželah. Zatrene pohujšanja, posebno v enem mestu.

18. Ss. Felika in Fortunat. Priporoč.: Spreobrnjenje Arabov in Turkov. Bolniki. Slaboumni in zmešani.

Listek za raznoterosti.

† G. Anton Heidrih, iz dobro znane in spoštovane ljubljanske družine, je po dolgi bolezni, previden s sv. zakramenti, umerl 3. t. m. in imel je 6. t. m. popoldne prav lep pogreb. Bog mu daj večni mir.

„Appendix ad Proprium Sanctorum“ za ljubljansko škofijo je ravnokar dotiskan v tiskarni Blaznikovih naslednikov, in prodaja se ravno tam, po 40 kr. samo, ali pa tudi skupaj s Proprium-om. Tiskan je res kaj prijetno, na lepem popirju, v obliki kakor je „Proprium“, in obsega 62 strani.

Šmarnice so bile po vsih cerkvah v Ljubljani prav obilno obiskovane in poslednji dan z zahvalno pesmijo

sklenjene. Tako se sliši tudi z dežele od vsih strani. Bog na prošnjo Matere Božje Šmarniške za to gorečnost daj deželi obilno sadú, posebno pa dobro letino, obvarovanje pred hudo vojsko, lepo keršansko odgojo mladine!

Zlata doba dolžnikov. Tudi Zagreb namérava boje 2 milijona gl. na posodo vzeti.

V Karlovcu na Hervaškem je strašen požar pokončal 42 hiš z vojno kasarno vred.

Pariško razstavo je obiskalo en dan 100.000 ljudi; druge dni jih ni bilo nobenkrat pod 30.000.

Jud keršen. V Horicah na Českem je bil lanskega leta keršen izraelec Adolf Putzker. (Tudi njegova brata sta postala katoličana in sta sedaj na Dunaju.) Keršeni ni iskal pri tem kake časti ali sreče; vzel je v zakon ubožno katoliško vdovo z otroci.

Poslednje novice. Shod za poravnavo zadév na Turškem se snide 13. t. m. v Berlinu. — Med tem, ko so liberalni ob koncu majnika obhajali stoletni spomin bogokletnika Voltérja, se je pa vsa katoliška Francija po navedu svojih škofov zbirala po cerkvah v zadostovanje za brezbožno ponavljanja bogoskrunstva. Vsi katoliški časniki, kakor tudi katoliške družbe, zlasti po Francoskem in Laškem, so protestirali zoper novo bogoskrunstvo. — Novo pogodba med Cis- in Translitavo je dognana. Hohenwart je rekel v državnem zboru, da pogodba ne tu in ne tam ne ugaja. — Framasonska beznica v Jakinu je o 100letnici Voltérovi telegrafirala preslavljavcem v Pariz, da Voltér je bil eden naj večih aposteljnov filozofije; — no, sej tudi Nobiling je bil „filozof“ in njegov inštruktor filozof. „Unità“ 5. t. m. ima v vvodnem članku napis: „Pervi sadovi v Berlinu preslavljanja Voltérovega v Parizu.“ — Pomenljivo je, da od 3. do 4. t. m. po noči so bili v Berlinu 4 ljudje zaperti zarad razžaljenega veličanstva.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji: Č. g. Val. Orel, župnik v Križu teržaške okolice, se podá v pokoj; — fara Križ je razpisana do 30. junija t. l.

V Lavantinski škofiji: Župnika sta postala čč. gg.: Simon Černoša v Pišecih in Anton Kočuvan pri sv. Urbanu poleg Ptuja. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Mih. Lendovšek za vikarja na Ptujem; Fr. Jug za II. na Ptujem; Janez Aleš Simonič za I. pri sv. Jurju na Šavnici; Jak. Caf za I. pri sv. Magdalen v Mariboru; Ant. Boracnik za II. pri sv. Magdaleni v Mariboru, in Jakob Zupanič k sv. Lorencu na Dravskem polju. — Črešnóvska fara je do 3. julija t. l. razpisana. — Umerl je č. g. deficient Fr. Zajdeja 14. maja t. l. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce „Starovaščane“ v Šentjerneji: Šmartin pri Kr. po preč. gosp. fajmoštru J. Krašovcu 15 gl. — Z Zaliloga 1 gl. 5 kr.

Za pogorelce na Klanecu pri Kranji: Z Zaliloga 1 gl. 5 kr.

Za sv. Očeta: Iz Polhograške fare 17 gl. a. v. 5 st. dvaja. in 1 novo pet.

Za sv. Detinstvo: Neimenovana 20 kr.

Za afrikanski misijon: Dve dekleti ko družnici 2 gl.